

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 131. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689471808/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Nu brød Kaliffen op; men inden han gik, hviskede han i mit Øre:
»Se, jeg betror Dig til Cressida. Vid, at Dagens Paradis er intet imod
Nattens. Om Natten er Kvinden som det Orangetræ, hvorunder
vi sad; hendes Hud er som duftende Blade; Du hviler i hendes
Lokkers Skygge, og hendes Mund kysser Dig som en solbeskinnet
Orange, hed i sin første Smag og sød og saftig i sin anden.«

Og jeg stod tilbage, forlegen, ene med min skønne, der betragte-
de mig med store, sorte Øjne.

»Herrelø« sagde hun, »jeg har hørt, Du er en Franker, der rejser
for at lære alt at kende. Følg mig, og jeg skal føre Dig til et Sted,
hvor vi kunne tale uforstyrret sammen, og jeg skal fortælle Dig
mange Ting.«

Hurtig betænkte jeg, at den, som vil rejse fra Verdens ene Ende
til den anden, maa ikke frygte for at være ene med en Kvinde; og
jeg tænkte ved mig selv: »Dersom Erkendelse er mit Maal, er det da
ej min Pligt at forske ud den gamle Gaade: Kvinden?« –

Og da vi sad i Cressidas Kammer, sagde jeg til hende: »Sig mig,
Cressida, hvorledes gaar det med Jer Kvinder efter Profetens Lære?
Have I en Sjæl? Thi nogle sige, at dette benægtes af Muhamed.«

Hun sagde: »Ak, Herre, jeg tror, jeg har en Sjæl. Ved Du, hvorle-
des min Sjæl ser ud? Den er et Ferskentræ. Engang, naar jeg falmer
– thi alle Huris ere som Blomster; de falme, naar deres Sommer er
forbi – da vil jeg blive til et Ferskentræ. Og jeg vil staa ved Alfarvej
og bede til Allah: »Vil ikke snart en Vandringsmand komme og sæt-
te sig ved min Fod?« Og naar han kommer, skal min Aande give
ham Køling, og jeg vil kaste røde Blomster ned til ham, og jeg vil
række ham af mine Frugter de sødeste, jeg har.«

Her slog hendes lille Fod mod Gulvet og sagde tydelig for mig:
»Jeg synes godt om ham,« og hendes smaa Fingre rørte sig uvilkaar-
lig og sagde: »Synes han om mig?«

Jeg blev forlegen, og for at trække Tiden ud rømmede jeg mig
og sagde: »Cressida, fortæl mig et Eventyr.«

Saa sang hun op som Smaaabern, naar de læse højt, og med
ustandselig Tungfærdighed foretog hun nu Eventyret om Ali Ba-
ba, og da hun var færdig, tav hun med eet, som naar en Siuse gaar
ned, og saa paa mig med et Blik, der fik mig til i Hast at sige: »Cres-
sida, fortæl endnu et Eventyr.«